

Psykopatia seurakunnissa

NÄENNÄISEN HYVÄN TUHOAVA VOIMA

Useampikin asiantuntija on sitä mieltä, että rakastuminen kestää noin kaksi vuotta. Minä olen ollut rakastunut monta kertaa, tai pitäisikö sanoa ihastunut, eikä se ole kestänyt useinkaan monta kuukautta. Eli siis pelkkä ihastuminen ja rakastuminen ei riitä pysyvään ihmissuhteeseen, vaan tarvitaan jotakin enemmän. Mitä se sitten onkin, tuskin kukaan on kykenevä määrittelemään sitä. Mutta jos ajattelemme rakkautta pahuuden, eli empatian puutteen vastakohtana, merkitsee se sitä, että aito ihmissuhde hyvin suuressa määrin perustuu empatiaan, toisen asemaan asettumisen kykyyn, eli taitoon toimia Sanankin esimerkin mukaisesti: ”Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Tehkää toisillenne vain sellaista, mitä toivoisitte itsellenne tehtävän.”

Empaattinen ihminen kykenee asettumaan toisen asemaan, eli omaa taidon nähdä elämä toisen ihmisen silmin. Samat asiat eivät satuta kaikkia ihmisiä samalla tapaa, ja siksi empaattinen ihminen on myöskin kykenevä käyttämään mielikuvitustaan ymmärtääkseen, miten toinen kokee tietyt asiat. Empaattinen ihminen on halukas oppimaan, tuntemaan rakkautensa kohteen, kun taas tunneköyhä, luonnehäiriöinen ihminen on kykenevä näkemään koko maailman vain itseään varten olevana, palvelevana tekijänä.

Hän on siis kuin koko maailman napa, jonka ympäri kaikki pyörii. Hän tuntee nuotit, osaa sävelmän ulkoa, mutta sen sointi ei kosketa hänen sisintään muuta kuin omahyväisenä hellintänä. Jokaisessa kärsivässä ihmisessä hän näkee vain oman kärsimyksensä, niin kuin tulee esiin kertomuksessamme Matista ja Maijasta. Matin yrittäessä tuoda esiin sisimpänsä tuskaa, yhdistää Maijan olemuksessa oleva tietokoneohjelma kaiken kärsimyksen hänen tunne-elämäänsä ja todellisiin tai kuviteltuihin pettymyksiinsä. Matin itku ja valitus on siis turhaa, koska ne eivät saa mitään vastakaikua, vaan Maija alkaa itkeä omaa, useimmiten kuviteltua kurjuuttansa.

Niin surullista kuin se onkin, Maijan kaltaisen ihmisen ohjelmointi on aivan uskomattoman itsekeskeinen, vaikka hän niinä hetkinä kun tietää itseään tarkkailtavan, saattaakin esiintyä mitä huomaavaisimpana ja lähimmäisestään huolehtivana ihmisenä. Mutta tuo ohjelmointi panee unohtamaan todellisuuden ensimmäisestä mieltäjohteesta, niin että Matin yhtäkkiä sairastuessa kovaan kuumeeseen, tekee Maija noin kahden tai kolmen tunnin ajan kaikkensa lievittääkseen miehensä huonoa oloa, jopa soittaen omaisilleen tai tuttavilleen perhettä kohdanneesta tragediasta ja syvästä huolestaan miehen puolesta. Mutta kun yhdeksän maissa illalla väsymys valtaa mielen, muuttuu huolestuneisuuden kohde kuin salamaniskusta. Nyt Maija onkin huolestunut varhaisesta töihin menostaan ja yönensä pituudesta. Hetki sitten tapahtuneen Matin otsan lämpötilan koettelemisen jälkeen alkaakin käsi paiskia omia vuodevaatteita syrjään ja kiukkuinen ääni ilmoittaa valtavasta väsymyksestä sen johdosta, että mies jälleen kerran on sairastunut ja vaatii

niin suurta huolenpitoa naiselta, jonka kaikki voimat menevät perheen elättämiseen niin rankassa ja vaativassa työssä!

Tämä mielenmuutos siis tapahtui muutaman tunnin sisällä, mutta kuunnellessamme joidenkin uhrien kertomuksia, muuttuu joidenkin psykopaattien mieli kaksi kertaa minuutissa, noin karikatyyrin muodossa julkituodaksemme asian.

Ei siis ole ihme, että Matin kaltaiset ihmiset kokevat koko elämänsä ja tunteidensa ja olemuksensa olevan vain kuin ponnahduslauta toisen ihmisen ikäville tunteille, ja miksikäs ei joskus hyvillekin asioille. Niin, Matin onnistuttua jossakin asiassa, kokee Maija mitä suurinta mielihyvää oman erinomaisuutensa johdosta, eikä ehdi edes ajatella miehen menestystä ja onnea, vaan miettii miehen kertoman perusteella jo jotakin aivan muuta, pelkän mieltäjohteen perusteella esiin nousevaa omaa onnistumistaan. Jokaisen luonnehäiriöstä kiinnostuneen tulisi katsoa jokainen jakso ”Pokka pitää” -sarjaa. En väitä Hyasintin olevan suorastaan luonnehäiriöinen, mutta hänessä jos kenessä tulee esiin näiden ihmisten uskomaton omahyväisyys ja kuviteltu erinomaisuus asioissa, joihin heillä ei ole osaa eikä arpa.

Ei siis ole ihme, jos Matti tuntee olevansa kurja maan matonen, joka on naimisissa mitä ylhäisintä syntyperää olevan Maijan kanssa, jonka kasti-asema on monta pykälää korkeammalla. Emme siis ole tekemisissä vain Intiaa koskevien arvojärjestysten kanssa, vaan omassakin maassamme vallitsee mitä salatuin ja uskomattomin kastijärjestelmä. Matti on palvelija, jonka ei tule missään vaiheessa kiinnittää vaimon huomiota johonkin negatiiviseen, sillä hetkessä hän saa kuulla olevansa aivan edesvastuuton ihminen, kun kuvittelee vaimonsa tehneen jonkin virheen tai erehdyksen. Eikö mies-parka muista, miten kaikki todella tapahtui? Voi Hyasintti, voi Hyasintti, mieleni täyttää riemu seurattessani elämäsi kuvaruudulta, sillä tuot julki juuri sen, minkä kuvitellaan tapahtuvan vain huopiohjelmissa!

Tuossa englanninkielisessä ohjelmassa perheen sukunimi suomeksi tarkoittaa ”ämpäriä”, mutta kun se lausutaan ranskalaisittain, saadaan siitä ”kukkakimppu”. Ei siis muuta kuin ääntämään ja uutta kokemaan!

Kun mies nyt kaipaa uutta kumppania, on hän todella vaikean ratkaisun edessä. Hän pelkää sydänjuuriaan myöten joutuvansa jälleen kerran jonkun toisen Hyasintin valtaan. Eli siis kaikki itseään tyrkyttävät naiset pelottavat häntä eniten, ja harmittavatkin eniten, sillä kukaan juuri sellainen nainen, jota hän kaipaa, ei osoita mitään kiinnostusta häntä kohtaan, ainakaan näkyvällä tavalla. Puuttuvatko siis onnen saavuttamiseksi tarvittavat viestit säikyn miehen puolelta? Hyvinkin voi olla näin. Mutta mies pelkää vastuuta, jonka hänen puoleltaan tehty ratkaisu tuo mukanaan. Hän kaipaa rinnalleen naista, joka ei ole koko maailman napa, joka ei koko ajan vaadi kuin tekohengitystä tai pumppausta pystyäkseen pitämään imagonsa koossa.

Eli siis heikkoluontoinen henkilö ei tule kysymykseen, eikä liian itsevarmakaan, vaan sellainen, jossa yhdistyvät kaikki ihmisyyden parhaat puolet yhdessä

persoonassa. Itku, itku, eihän sellaista ole olemassa-kaan! Eli tinkiä pitää jossakin kohden, mutta kun niin paljon hyviä asioita on jäänyt kokematta! Itku, itku, hullumpaa asiaa tuskin on olemassakaan, kuin odottaa uuden kumppanin korvaavan kaikki entisen elämän menetykset! Alamme vähitellen ymmärtää, kuinka vaikeassa tilanteessa Matin kaltaiset ihmiset toteavat olevansa, kun vielä ikääkin on karttunut.

Joidenkin hyvin hengellisten ihmisten mukaan seurakunnassa palvelevan Reinon tulee etsiä itselleen suunnilleen ikäisensä ihminen, joka ei siis todellakaan saa olla kovin paljon nuorempi, kun se herättää kiusallista arvostelua ja moitetta - kateutta. Eihän siinä vielä mitään, mutta todella hengellisten ihmisten mukaan tämän noin viisikymppisen naisen tulee olla puhdas neitsyt, johon kukaan mies ei ole koskenut! Ohhoh! Hätätilassa leskikin tulee kysymykseen, mutta ei niin kovin mielellään. Huh, huh! Reinoa alkaa jo varmasti-kin hikoiluttaa, sillä ajatus hänen ikäisensä neitsyen löytämisestä arveluttaa jo monestakin syystä, joista pienin ei ole tällaisen ilmenemän harvinaisuus, ja jos sellaisen sitten jostakin löytääkin, niin... niin... voi taivahan talikynttilät, jos joku ei jo siihen ikään mennessä ole löytänyt itselleen sopivaa kumppania, niin kuinka Reino voisi sitten olla hänen kaipaustensa täytymys?

Leikki leikkinä, Jumalalle kaikki on mahdollista, ja tällaisiakin ihmisiä on olemassa, ja jopa seksistäkin kiinnostuneita, vaikka ei yksikään mies olisi heihin koskenut! Emme kai väitä mitään paikkaansa pitämättömyyttä? Eiköhän jokaisella tämän ikäisellä, elämään kosketuksen omaavalla naisella kuitenkin ole jonkinlaisia kokemuksia...

Nauramme helposti monille keskiaikaisille käsitteille ja näkemyksille, joista luemme historiallisista kirjoista ja joita meille kuvataan dokumentaarisisissa elokuvissa. Mutta elämmekö nyt todellakin niin edistyksellisessä ajassa kuin uskomme fanaattisuudessamme olevamme? Joudumme ennen kaikkea tänä päivänä toteamaan, että tällä alueella ei ihmisiä niinkään kiinnosta Jumalan tahto ja Hänen Sanansa, vaan enemmänkin suunnaton tarve hallita ja vallita toistaan matkaajaa.

Tutustuin aikanaan hurskaaseen perheeseen, jossa lujasti pidettiin kiinni puhtaudesta ja koskemattomuudesta — toisten ihmisten elämässä! Kaikki avioliiton ulkopuolinen sukupuolielämä oli tuomittavaa ja väärää — toisten elämässä. Kun sitten suloinen sukulaistyttö oli menossa naimisiin ulkomaalaisen miehenkōrilään kanssa, ihasteli perheen naispatriarkka morsiamen suurena pullottavaa vatsaa, kehuen sitä ulkopuolisillekin: ”Katsokaa kuinka ihana morsian pullottavine vatsoineen!” Uskomatonta ulkokultaisuutta, jota tuskin uskoisi todeksi, ellei olisi itse nähnyt! Tämä omaan perheeseen ja sukuun kohdistuva suopeus ja hyväksyminen yli sovinnaisuuden rajojen ei koskenut ainoastaan aviollisia asioita, vaan perheen kultapoika sai tehdä melkein mitä tahansa, saaden aina vanhempien hyväksynnän, kun taas pojan vaimolle sai tehdä käytännöllisesti katsoen mitä tahansa.

Minä uskon totuuteen isolla sekä pienellä kirjoitetuna. Meidän Herramme sanoo olevansa Tie, Totuus ja Elämä. Jos me haluamme olla osa Häntä, on meidän kuljettava tuolla Tiellä, oltava Hänen laillansa tosia ja totuudellisia, voidaksemme olla osallisia todelliseen elämään.

Kaikki se mitä olemme tottuneet pitämään elämä-
nä ei olekaan sitä, vaan enemmänkin kuolemaa. Kuinka kaksi näin erilaista asiaa voidaan sotkea keskenään, sitä en varmaan koskaan tule käsittämään. Kaikki perustuu mitä suurimpaan petokseen, hallintaan, vallan käyttöön.

Mikä sitten tekee todellisesta uskosta Herraan niin erilaisen? Se, että siinä jokaisen on oltava totta. Hänessä ei ole sijaa omahyväiselle vallan käytölle, siitä parhaana esimerkkinä pääsiäistä edeltänyt tapahtuma, kun Hän kumartui jokaisen opetuslapsen eteen erikseen ja pesi heidän jalkansa, myöskin Juudaksen. Tämän esimerkin valossa en milloinkaan elämäni aikana voi käsittää nykyistä seurakunnissa tapahtuvaa vallankäyttöä, jolla ei ole mitään perusteita Pyhässä Sanassa. Hän, joka on suurin kaikista, näytti meidänkin asemamme palvelijoina, ei herroina.

Tässä on myöskin sielunhoidon ja terapian perusperiaate. Asettuminen toisen tasolle, ja jopa sen alapuolellekin tarpeen mukaan. Olen huomannut erilaisilla sielunhoitoon liittyvillä koulutuksilla olevan melkoista kysyntää, vaihtelevasta hintatasosta riippumatta. Oudoksuttaa hiukan se, että kaikesta tällaisestakin joutuu nykyään maksamaan niin paljon. En vastusta koulutusta enkä sen maksamista, mutta pakostakin herää melkoinen määrä kysymyksiä.

Koulutuksella on oma osuutensa kaikilla elämän alueilla, mutta todellisuus on näyttänyt toteen sen, että koulutuksen sijasta omakohtainen kokemus on vieläkin ratkaisevampi. Ilman koulutusta voi olla ammattilaisen tasolla rajoitetulla alueella, mutta ilman kokemusta ammattilainenkin voi tehdä työtään peukalo suussa, ikävä kyllä. Riippuen nyt siitä mitä sielunhoidolla tarkoitamme, tulee tämänkin alue jakaa erilaisiin palvelustehtäviin. Pienelläkin koulutuksella voi melkein kuka tahansa malttia omaava ihminen toimia kuuntelijana, sillä koulutus on tarpeen siinä vaiheessa kun avaamme suomme. Hiljaa olemalla ei juurikaan saada aikaan vahinkoa, mutta on hyvä niin sielunhoidossa kuin terapiassakin tietää, mitä missäkin tilanteessa ja kenelle voi ja tulee sanoa. Kuuntelu on siis yksi puoli, ja kun siirrytään dialogin puolelle, on kysymys pianikin jo jonkinasteisesta terapiasta, johon ei pelkällä koulutuksella valmistuta, vaan sydämen sivistys astuu esiin.

Työssäni on tullut päivä päivältä selvemmäksi se, että olemme tekemisissä hyvin arkojen ja tunneherkien asioiden kanssa, eikä samoja asioita kokematon voi tietää, hyvästä tahdostakaan riippuen, mitä missäkin tilanteessa voi sanoa ja mitä tulee sanoa. Pianoa voi soittaa jokainen soittotaitoinen, mutta soiton nauttavuus on kiinni kosketuksesta. On aivan liian paljon sielunhoitoa, jossa ikään kuin taotaan kulloinkin tarvittavia koskettimia oikean sävelen aikaansaamiseksi, mutta ei tiedosteta sitä, että sävelmän tiettyssä

kohden lyöntivoimakkuus ja lyöntitapa vaihtelee huomattavasti. Vain siten muodostuu oikealla tavalla nauhattavaa musiikkia.

Tässä varmaankin on yksi aikamme ongelmista. Tärkeintä tuntuu olevan jonkin tekeminen tekemisen tähden, ja siksi saamme kuulla niin paljon tunneköyhää musiikkia, joka konemaisesti toistaa jo totuttuja säveliä. Olemme jo todenneet sen, että esim. luonnehäiriöisiltä ihmisiltä puuttuu herkkyys musiikin suhteen. He tiedostavat nuotit eri säveletkin, mutta ei niiden soinnillista monivivahteisuutta.

Rikkinäinen ihminen ei niinkään taas kuuntele nuotteja, vaan sointia. Tässä suhteessa me olemme kuin avoimia nuottikirjoja näiden ihmisten edessä, tajuamatta naurettavuuttamme kun yritämme auttaa heitä kaavamaisilla pompotteluilla ja kosketuksilla.

Tuskin pystymme kyllin syvällisesti näkemään tämän alueen vaativuutta, koska käsittelemme elävää materiaalia. Minua suorastaan raivostuttaa se, että ihmisiä kohdellaan kuin pelinappuloina, leikkikaluna, joilla itsellään ei ole sanavaltaa siihen, mitä heille tarjoamme ja teemme. Joku on sanonut, että ihminen on kuin oma pieni maailmankaikkeutensa, ja tuskin tuntemme omaa itseämme ja olemustamme, mutta siitä huolimatta uskomme olevamme kuin pieniä luoja, jotka tunkeutuvat toisen ihmisen elämään omine ratkaisuihin ja mielipiteisiin. Kumpaakaan ei ole meiltä pyydetty eikä toivottu. Meiltä odotetaan vain rinnalla kulkemista, kuuntelemista, hengellistä syliin ottamista, joka on hiukan vaikea selittää. Se kai tarkoittaa lähinnä sitä, että luomme ja suomme kärsivälle läheisellemme paikan ja tilan, jossa hän hetken saa olla täysin oma itsensä turvallisesti ja luottamuksellisesti. Siinä hän saa purkaa sydäntään oman tilansa mukaisesti, oman aikataulunsa ja omien ehtojensa mukaisesti. Tämä tietystikin ahdistaa ja hermostuttaa vääränlaista sielunhoitajaa, joka ei pysty samaistumaan autettavaansa. Olisikohan niin, että auttajien joukossa on melkoinen määrä psykopaattejakin? Kuka tietää!

Kirjojemme lh-persoonat, joista osasta emme vielä ole kertoneet mitään, ovat ajoittain hyvin kiinnostuneita auttamistoiminnasta, kuten esim. jo tuntemamme Jussi, joka erikoisesti piti koululaisten opastamisesta nimenomaan rehellisyyden ja huumaavista aineista irti pysymisen tielle. Hän saattoi valistustilanteissa ottaa itsensä esimerkiksi hyveellisyyden perikuvana ja aikaansai ihmetteleviä katseita ja ilmeitä vanhempien joukossa, jotka olivat iltaa istuneet samassa ravintolassa, jossa Jussi tupakoi sitä enemmän mitä useampi lasi oli tullut kallistettua. Jos tästä ristiriidasta joku olisi miehelle maininnut, olisi asia ohitettu olankohautuksella ja nopealla siirtymisellä muihin asioihin.

Reinon vaimo oli jatkuvasti mukana seurakunnan toiminnassa ja joissakin tilanteissa toimi jopa sielunhoitajien kouluttajana. Hän osoitti mitä suurinta empaattisuutta ja osallistumista ihmisten ahdistuksiin, ja siitä huolimatta hän oli saanut miehensä itsemurhan partaalle. Eli esiin väkisin pumpattu empaattisuus ja rakkaudellisuus ei todellisuudessa ole muuta kuin mitä suurinta petosta ja silmänlumetta. Pelkkä olalle taputtelu ja herkkä silittely ei vielä merkitse mukana

elämistä tai osallistumista toisen tuskaan. Niin uskottomalta kuin se äkkiä saattaa kuulostaakin, silittelee ja lohduttelee lh-persoonaa tiedostamattaan tällä tavoin itseään! Tästä asiasta ei kannata ryhtyä kiistelemään, koska jokainen asiaan kosketusta saanut enemmän tai myöhemmin joutuu myöntämään asian paikansa pitävyyden.

Meidän on helppo ymmärtää tämä asia Jonnan kokemusten perusteella. Olemme kertoneet siitä, kuinka hänen kovia kokenut äitinsä lähes päivittäin istui tuntikausiakin Jonna sylissä, puristaen tätä rintaansa vasten ja painaen päänsä tämän tuuheaan, hyväntuoksuiseen tukkaan. Oliko Jonna siis onnellisessa lapsen asemassa? Kyllä ja ei. Jonnan isä ryyppäsi ja äiti oli loppuun kulunut. Lapsen vaistolla Jonna käsitti, että hän istui nyt tässä oman rakkaan äidin sylissä, mutta äiti ei käsittänyt ollenkaan sitä, mikä oli tietona tyttärelle: äiti lohdutti itseään ja ilman sanojakin asetti alaikäiselle lapselleen suuria vaatimuksia: näethän rakas lapsi, kuinka vaikeaa äidillä on. Ethän milloinkaan jätä äitiä yksin, sillä äiti tarvitsee sinua!”

Eikö olekin nyt helppo ymmärtää, kuinka paljon ns. näennäisiä rakkaudenosoituksia tässä maailmassa on, jotka kohdistuvatkin juuri siihen henkilöön, jota ei tule ajatelleksikaan. Millaisessa näennäisyyksien maailmassa me elämme, etenkin lh-persoonien uhrit! Kuinka moni silittää koiraansa tai kissaansa sen johdosta, että haluaa pitää sitä hyvänä? Oletko milloinkaan tullut ajatelleksi, että moni ihminen silittää lemmikkiään koska se hänestä itsestään tuntuu hyvältä? ?

Löydä nyt sitten tiesi kaiken tämän keskellä oikeanlaiseen itsensä arvostamiseen ja kunnioittamiseen! Mihin voi enää luottaa? Ei kovinkaan moneen asiaan ja ihmiseen. Miksi ylipäätään pitäisi olla kovin paljon toisin? Eihän niin ole todellisuudessa koskaan ollutkaan, eikä tule tässä elämässä olemaan. Me olemme vain sellaisen harhan vallassa, että nyt elämme sivilisaation huippuhetkiä, ja ihminen vihdoinkin on oppinut jotakin. Hölynpölyä! Mutta rikotut ihmiset ovat oppineet todella paljon ja heissä on valtava voimavara tätä rikkinäistä maailmaa varten, kunhan vain eheytyminen on kyllin pitkällä!

Pelkkä totunnainen sielunhoito ei siis riitä tässä ajassa mihinkään todellisiin tuloksiin pääsemiseksi, vaan tarvitaan uusi työnäky, jossa kaikille asioille annetaan niille kuuluva arvo ja paikka. Tarvitaan siis visionäärejä, ihmisiä, joilla on näky oikeista asioista.

Suurin tarpeemme on aivan selvästi arvostuksen puutteessa, johon on johtanut vääränlainen vallankäyttö. Olemme kirjoituksissamme tuoneet esiin lukuisia luonnehäiriöisyyden peruspilareita, mutta tällä hetkellä tuntuu entistäkin enemmän siltä, että koko asian julkittuomiseksi yhdellä lauseella riittää kun sanomme, että narsistinen luonnehäiriö eli psykopatia on vääränlaista vallan käyttöä. Kaikki väärä vallankäyttö ei ole psykopatiaa, mutta tämä seikka avaa nyt pelottavat näkymät siihen, miksi tämä asia niin kauan on saanut pysyä salassa ja miksi sillä on niin laaja kannatuspiiri. Se ruokkii itseään hyvin suuresta vääryyden merestä, josta vesi ei tule loppumaan, teemme sitten mitä ta-

hansa. Ei se varmaankaan ole tehtävämmeekään, vaan totuuden esiin nostaminen ja ahdistettujen valistaminen on ainoa mitä voimme tehdä. Jokainen sitten taistelee oman taistelunsa, rinnallamme, toivottavasti. Mutta kukaan ei voi tukeutua toiseen liiallisessa määrin, ei voi heittäytyä toisen kannettavaksi.

Olimme hiljattain lapissa, ja minulla oli lainassa aivan vääranlainen rinkka, joka melkein tappoi hartiani. Siinä vaiheessa kun koko joukon eteneminen oli vaarassa, otti yksi vahvimista osallistujista rinkkani oman kantamuksensa lisäksi. Kun olin saanut kulkea hetken ilman tuota suurta kuormaa, keksin yllättäen istuinalustani, joka leikattiin suikaleiksi kantohihnojen alle. Kannoin oman kuormani loppuun asti. Olisiko tässä kuva siitä, miten menettelemällä voimme helpottaa heikompien mukana pysymistä?

Ihminen pystyy uskomattomiin suorituksiin, joihin hän ei itsekään usko ennen kuin kokeilee. Niinpä jää varmistettuihin aseisiin linnoittautunut ihminen vailla monia yllättäviä iloja. Minä kuljin olosuhteissa, joissa jokainen askel oli katsottava kivikkoisella tunturipollulla ylös ja alas tunturia, kolme kertaa 20 km:n matkan marssivauhtia! Nyt ei kymmenen kilometrin lenkki tunnu enää miltään, ennen kaikkea kun selässä ei ole yli kahdenkymmenen kilon kuormaa!

Me emme siis ota ihmisiä selkäämme, mutta me voimme auttaa heidän kuormiensa kantamisessa. Mutta siihen tarvitaan erityisvalmiuksia, joita ei opita yksinomaan joillakin järjestetyillä, maksullisilla kursseilla, vaan elämän koulussa. Elämään liittyvät asiat oppii vain elämällä, ei linnoittautumalla varmistettuihin aseisiin. Joka kieltäytyy vaeltamasta, kieltäytyy itse asiassa elämästä. Joka pelkää virheitä niin paljon ettei tee mitään, tekee suurimman elämässä mahdollisen virheen. Oikeata tietä voi olla siis näyttämässä vain ihminen, joka elää ihmisten maailmassa, ihmisenä toiselle ihmiselle!

Kuinka moni kärsivä ihminen kokeekaankin olevansa vain jonkinlainen persoonaton olento, jota kohdellaan juuri sellaisena, olentona. Ja kun ihminen tarpeeksi kauan on vain olento, tulevat muutkin kanssamatkajat vain olennoiksi. Tämä ei ole se elämä, johon meidät on kutsuttu. Vaatii suurta rohkeutta tulla takaisin ihmiseksi, tuntevaksi ja omat oikeutensa käsittäväksi persoonaksi.

Uskonnollisella alueella on vuosisatojen saatossa tapahtunut ihmeteltävä vääristymä, joka uskottelee, vallankäytön varjolla, ettei tavallisella ihmisellä tässä hurjassa maailmassa ole oikeutta olla persoona. Jos me emme saa olla oma itsemme, oma persoonamme, niin kuka sitten kokee kaiken sen, mikä meitä tiellämme kohtaa? Joku olentoko, persoonaton, tunteeton irvikuva ihmisestä? Tältä kannalta on oikeutettu kysymys, voiko luonnehäiriöinen olla uudestisyntynyt kristitty. Kuka tai mikä on uudestisyntynyt? Kuka ja mikä voi rakastaa, kulkea rinnalla, ottaa syliin? Mitä ihmiset kaipaavat tässä turhautuneessa ajassa? Jotakin kuvitelmaa jostakin olemattomasta? Ei, vaan me itse kukin kaipaamme persoonaa, läheistä, rakkautta osoittavaa ihmistä. Kaikki tämä maksaa, aikaansaavaa kamppailuja ja uudenlaisia tuskia, sillä tuskin ollaan millekään

muulle niin kateellisia kuin henkilölle, joka on syntynyt omaksi persoonaksensa ja elää tässä päivässä omana itsenäsä!

Jos siis haluat olla persoona, joudut taistelemaan oikeuksiesi puolesta. Kuinka väärin onkaan ymmärretty meidän Herramme ilmaisema käsite itsensä löytämisestä ja kadottamisesta Hänen tähtensä! Joka löytää elämänsä, kadottaa sen, ja päinvastoin. Hyvänen aika, pyhä yksinkertaisuus! Vain psykopaattinen vallanhiimo haluaa ihmisen kadottavan identiteettinsä, sillä meidän Herramme haluaa omiensa olevan Hänen säteilynsä tässä ajassa. Hän haluaa meidän olevan ihminen ihmiselle, sillä Hän ei vielä kukaan ota huomaansa enkeleitä, vaan Aabrahamin siemenen, vajavaiset, puutteelliset ihmiset. Vaikka kirkkokunnallinen maailma ihmiset hylkäisikin niiden edessä tapahtuvan kunnioituksen puutteessa, näkee Luojamme meidät juuri sellaisina kuin olemme.

Vain olemalla oma itsemme me voimme elää tätä elämää. Itse asiassa hengellistä elämää ei voi irrottaa luonnollisesta elämästä, ja päinvastoin. Jos uskovaisuus ei voi päästä julki kuin äänekkään kuuluttamisen kautta, ei sitä todellisuudessa ole olemassakaan. **Eletty elämä on ainoa tunnusmerkki sisäisestä muutoksesta!** Ei mikään muu. Sanat itsessään eivät merkitse yhtään mitään. Rakkaus ei ole sanoja, vaan aistittu yhteys kahden saman ominaisuuden omaavan kesken. Syvyys syvyydelle huutaa, rakkaus rakkauden tunnistaa. Katse kohtaa katseen, lämpö säteilee kosketuksesta. Näkymätön on lähempänä kuin olemme aavistaneetkaan. Suurin osa julkituomastamme kielestä on ruumiin kieltä, eleitämme, ei sanoja. Katse tekee tyhjäksi kauniit sanat, olkapäiden kohautus lohdutuksemme, pitkästyntynyt ilmeemme sympatian.

Olen kirjoissani puhunut seurakunnissa tapahtuvasta kiusaamisesta. Pari päivää sitten minulle soitti hyvin hermostunut naisihminen, joka todella oli saanut kyllikseen kaikesta uskonnollisesta hömpötyksestä. Hän puhui yli kaksi tuntia enkä onnistunut lopettamaan puhelua aikaisemmin. Mitäpä siinä, koska hän maksoi puhelun ja minulle maksetaan siitä, että kuuntelen. Joku toinen olisi varmasti sulkenut puhelimen huomattavasti aikaisemmin, millä tahansa tekosyyllä. Tuo keskustelu herätti minussa paljon ajatuksia, ei niinkään uusia, vaan voimallisia tunteita kaiken itsekin kokemani johdosta. Kukaan ei uskoisi todeksi sitä, mitä tuon keskustelun aikana sain kuulla, ja useimmat leimaisivat tuon soittajan mielisairaaksi. Ehkä hän olikin sitä jossakin määrin, mutta mikä oli sairastuttanut hänet? Äärimmäinen, sairas, aivan uskottoman fanaattisuus, joka ei säästä ketään lähellensä joutuvaa. Minä olen päättänyt pysyä siitä erossa, niin pitkälti kuin se vain on mahdollista.

Yksinäisyys kalvaa sisintäni entistä suuremmalla voimalla. Kun tämän kaiken keskellä yksi vanhoista uskollisista ystäväistäni omalla tavallaan lupaa asioita, ja sitten peruu ne pienen ajan päästä, voidaan kuvitella mieltäni kalvava suuttumus ja oikea kiukku. Soittajan tavoin voin sanoa, etten enää tiedä keneen voi luottaa. Ymmärrän nyt täydellisesti niitä ihmisiä, jotka

kääntävät selkensä kaikelle kristilliselle, sillä petoksen määrällä ei tunnu olevan loppua.

Tunnustan avoimesti, että yksinäisyyden tuskan keskellä olen todella vihainen kaikelle vääristyneelle kristillisyydelle, eli suurimmalle osaa sitäkin hengellistä yhteisöä, jota vuosikymmenien ajan yritin palvella. Olen jo ollut vihainen, mutta nyt olen sitäkin enemmän, kun tuo ystäväni pitämäni ihminen jälleen kerran petti minut. Jos jossakin hengellisessä toiminnassa ei voida nähdä mitään hyvää hedelmää, niin mistä silloin todellisuudessa on kysymys?

Minua oli moitittu jossakin yhteydessä, ja tämä ystäväni avoimesti myönsi yhtyneensä näihin moitteisiin yksinkertaisesti siitä syystä, että moittija oli niin korkeassa asemassa oleva henkilö, ettei hänen kanssaan yksinkertaisesti voi olla eri mieltä. Valheellisuuskin on siis hyväksyttävää, kun se tapahtuu tarpeeksi korkea-arvoisen henkilön kunnian korottamiseksi! Uskomatonta, aivan uskomatonta piireissä, joissa liikkeelle lähdettiin nimenomaan tällaista kaikkea vastaan. Kukaan ei keskuudessamme tulisi olemaan suuri, vain Herra Jeesus! Nyt ollaan päädytty tilanteeseen, jossa yksi on niin suuri, ettei kukaan toinen voi tulla kysymyksenäkään julistajana tai Jumalan valtakunnan asian eteenpäin viejänä!

Väärä uskonnollisuus vain vahingoittaa ihmisiä. Kun joku tulee niin suureksi, ettei pientä ihmistä enää välitetä kuunnella, ollaan saavuttu vaarallisille alueille. Ei enää toimitakaan palvelijoina, vaan vaaditaan palveluksia!

Petos uskonnollisella alueella on saavuttanut aivan uskomattomat mittasuhteet, ja suurin osa ihmisistä kulkee eteenpäin totunnaisten näkemysten perusteella, asettamatta mitään epäilyttävää kyseenalaiseksi, kunhan vain kyllin tunnustetut ihmiset ylläpitävät tottumuksia. Mutta jos aivan ilmiselvästi puuttuu kaikki se, mikä tekee hedelmällisen yhteiselämän mahdolliseksi? Onko silloin mitään hyötyä suurimistakaan totuuksista, jos ne ovat vain tiedon tasolla?

Minun tehtäväni on auttaa kärsiviä ihmisiä, yksinomaan jo senkin perusteella, että minulle maksetaan siitä. Auttaminen ei kuitenkaan tarkoita sitä, että ihminen kuluttaa itsensä loppuun samatta itse kokea sitä, mitä muille etsii.

Mitä me levitämme ympäristöömme? Mikä on meidän vaikutuksemme kaikkialla siellä, missä kuljemme ja mihin päivittäiset elämän koukerot meidät johtavat? Miksi on niin paljon väärinkäsitystä ja väärinymmärrystä? Miksi parhaimmatkin ystävät niin helposti käyttävät toista hyväksensä, huomaamattaankin?

Me projisoimme toisiin ihmisiin omia tunteitamme, näkemyksiämme, ahdistuksiamme. Ja nämä huomaavat sen jossakin vaiheessa. Miksi niin moni on pettynyt auttamisyrityksiini, miksi ihmissuhteet tuntuivat niin vaikeilta hyvästä tarkoituksesta huolimatta? Miksi minusta ovat kiinnostuneet sellaiset ihmiset, joista itse en ole siinä määrin kiinnostunut? Miksi juuri ne ihmiset, joista välittäisin, eivät osoita mielenkiintoa? Kaikella on aikansa, se on yksi puoli asiaa. Mutta lähetänkö tietämättäni sellaisia viestejä, jotka johtavat

nimenomaan tähän? Viime päivinä olen tullut huomaamaan sen aivan erikoisella tavalla.

Monille heikoille, suurissa vaikeuksissa oleville ihmisille olen kaikesta omasta rikkonaisuudestani huolimatta tekijä, johon turvaututaan, johon halutaan katsoa hiukan kuin ylöspäin, kunnioittaen, arvostaen. Auttajan täytyy omata jotakin hiukan enemmän kuin autettavan. Veden varassa olevaa autettaessa täytyy auttajan olla parempi uimari tai paremmassa kunnossa oleva, jotta molemmat eivät hukkuisi. Tämä viestittäväni seikka ei siis ole näiden ihmisten kohdalla väärä, ja he mahdollisesti katsovat minun olevan heihin nähden liian korkeassa asemassa oleva asiantuntija, jota kohtaan mahdollisesti tuntemaansa kiinnostusta he eivät julkituo arvostuksensa johdosta.

Entä sitten ne, joista itse pitäisin, joiden keskeltä toivoisin löytäväni elinkumppanin? Jos he kokevat minun viestittävän samoja tunteita ja ajatuksia kuin auttavilleni, kokevat he mahdollisesti minut jollakin tavoin ressurksiksi, josta he eivät ole kiinnostuneet. He todennäköisesti odottavat minun viestittävän jotakin sellaista, mikä kertoo vahvuudestani ja luotettavuudestani, kyvystäni seisoa vahvankin ihmisen rinnalla. Eli saman ihmisen tulee viestittää hyvin erilaisia asioita eri tilanteista ja erilaisten ihmisten keskellä. Mutta jos molemmanlaisia ihmisiä on yhtä aikaa läsnä? Kuinka viestittää molempia asioita yhtä aikaa? Elämä on siis hyvin monimutkainen ja vaikea!

Minua hyvin usein varotetaan ottamasta psykopaatin uhria puolisoikseni, milloin mistäkin syystä. Paras ta varmaankin olisi, jos rinnallani olisi nainen, joka jossakin suhteessa on ammattilainen sairaanhoidon alalla. Mutta kuka ammattilainen huolii minun kaltaiseni kouluttamattoman ihmisen? Millaiset viestit saisivat jonkun tällaisen ihmisen kiinnostumaan itsestäni?

Kun ajattelen viime aikaisia pettymyksiäni, on aivan pakko ajatella tiettyyn suuntaan. Miksi joku hyvä ystävä pettää minuun ja peruu lupauksiansa? Minulla on varmastikin ollut omat viestini ja käytöstapani, jotka omalta osaltaan ovat vaikuttaneet tapahtuneeseen, mutta kun ajattelen menneitä vuosia ja tapahtumia, ovat lukemattomat ihmiset tulleet luokseni niin voimakkaiden ennakkotuntemusten ja viestien kanssa, että jo heidän oma asenteensa on hyvin suuressa määrin vaikuttanut omaan käytökseeni ja suhtautumiseeni heihin. Kuinka moni onkaan tullut täynnä omia näkemyksiään ja odotuksiaan, joiden täyttymys on ollut ensimmäisellä sijalla. Näiden odotusten keskellä, nyt jälkeenpäin katsellen, ei ole lainkaan huomioitu sitä seikkaa, että mahdollisesti ja varmasti minullakin on omat odotukseni. Tässä kohtaamme jälleen kerran sen seikan, että seurakunta lähes totaalisesti on unohtanut hengellisen elämän perussäännön: Me emme ole tässä elämässä palveltavina, vaan palvelijoina!

Minun työni yksinomaan on aina merkinnyt sitä, että minut on katsottu palvelijaksi, jonka tehtävänä on pitää huoli kanssani tekemisissä olevien ihmisten tarpeiden täyttymyksestä. On suorastaan järkyttävää herätä entistä suuremmassa määrin huomaamaan se, kuinka järjettömällä tavalla olen antanut käyttää itseä-

ni hyväksi sellaisissakin tilanteissa, mitkä ovat suorastaan tuhonneet minua!

Jumalan palvelijan ei tule katsoa kärsimyksiinsä, vaan kärsiä kirkkaamman kruunun toivossa. Sitä minulle on aina opetettu, korostaen sitä, kuinka vähällä ihminen tulee toimeen. Mieleenpainuvien ohje oli henkilöltä, joka neuvoi minua ostamaan eilisiä leipiä ja silakoita. Minulle on jäänyt hiukan epäselväksi se, pitäisikö silakoidenkin olla eilisiä! Minun siis odotettiin palvelevan ihmisiä mahdollisimman vähäisin omiin kuluihin. Aivan todellisuudessa perheeni söi vanhoja ruokia vuosikausien ajan, osan aikaa. Esim. Pohjanmaalla asuessamme riensimme kauppoissa aina ensimmäiseksi ylipäiväisten tuotteiden luokse, mitä vielä silloin oli lupa myydä. Eräässä kaupassa katsoimme aina ensimmäiseksi lemmikkieläimille tarkoitettuun pakasteeseen, mistä otimme kaikki ihmiselle kelpaavat elintarvikkeet. Siitä huolimatta maassamme on ryhmä ihmisiä, joka yli kolmenkymmenen vuoden ajan on väittänyt minun pimittäneen uskovaisten lähettämät rahat!

Minun on pakko olla vihainen tehdäkseni ylipäättään jotakin. Vihani ei ole sitä mitä monet sen toivoisivat olevan, päästäkseen syyttämään vääryydestä. Tietynlainen jumalallinen tulisuus ja kiihkaus täyttää sisimpäni sitä enemmän, mitä enemmän koko uskonnollinen petos avautuu silmiäni eteen.

Tämän hetken seurakunta elää alapuolella kaiken arvostelun. On totuttu tasoon, joka on avaruuksien päässä siitä, mitä Jumala on omiansa varten tarkoittanut. Me olemme tottuneet vallitseviin olosuhteisiin ja sallineet hallittavan itseämme täysin väärillä asioilla!

Minulle soittanut nainen kertoi määrällisesti, ei laadullisesti, sellaisista asioista, että itsekkin olin hiukan hämääntynyt. Tämän ajan ihmisiä hallitaan asioilla, joilla ei ole mitään tekemistä Jumalan ja Hänen valtakuntansa kanssa.

Miksi tämä aika on täynnä kaikenlaista sensaation etsimistä, mitä ihmeellisempien asioiden metsästämistä? Miksi keskinäinen yhteys on tullut melkein mahdottomaksi kaikkien näkyjen ja unien ja näkemysten johdosta? Koska on unohdettu palveleminen, ja tilalle on tullut hallitseminen!

Kukaan ei voi hallita tai vallita toista aivan ilmiselvillä kristillisen opin mukaisilla asioilla. Siksi on keksittävä salaisia, syvälle kätkeytyjä asioita, jotka ”Jumala” paljastaa vain erikoisen suosiossa oleville, erinomaisia kykyjä omaaville uskovaistalville. Vain näillä ihmisillä on kyky tuoda ne muiden tavoitettaviksi, ja tässä vaiheessa astuu esiin hallitseminen ja alistaminen. Jos esitetyjä asioita ei voida hyväksyä ja ne kyseenalaistetaan, voidaan jo lausua uskomattoman ylle mitä julmimmat kiroukset ja tuomiot. Saadaan toki hallita, mutta toiminnasta ei ole mitään hyvää kerrottavaksi, koska se vain tuhoaa ihmisiä ja yhteyttä, hajottaa seurakunnan aina vain pienempiin osiin, ja saatana myhäilee tyytyväisenä.

Kirjoitin aikanaan vartijoista Siionin muurilla ja totesin, että vartijat on suurimmaksi osaksi kivitetty tai muuten vaiennettu, ja vihollinen on jo vallannut kaupungin. Sitä vain ei ole pantu merkille, koskapa

pakanalliset tavat sellaisella tavalla ovat vallanneet eri uskonnolliset yhteisöt. Väärä kutsutaan oikeaksi ja oikea vääräksi. Kunpa olisikin kysymys vain vallan käytöstä sinänsä, mutta kun väärä hallinta aina merkitsee toisen ihmisen tuhoa tai ainakin maahan tullaamista.

Kaikki meissä oleva ja meitä vallitseva lähettää viestejänsä meidän olemuksestamme, vaikka emme sitä useinkaan huomaisi. Me usein itse asiassa sanomme toiselle ihmiselle miten hänen tulee suhtautua meihin, ja me olemme sitten loukkaantuneita kun ei syntynytkään molempia miellyttävää lopputulosta. Suurin osa viesteistämme on kehon kieltä, vain muutamien prosenttien me viestimme sanoillamme. Eli niin metsä vastaa kuin sinne huudetaan. Olemme tulleet aikaan, jossa meidän on tiedostettava tämä seikka, jos tahdomme selviytyä tulevista haasteista.

Mikään ei synny itsestään, ei myöskään ihmissuhteissa. Me emme voi odottaa jonkun tekevän kaikkea puolestamme, vaikka hänelle siitä maksettaisiinkin. Kaikessa tähän elämään liittyvässä on kunkin osapuolen tehtävä osuutensa, jotta harmonia voisi vallita. Jos jokaisella on palveleva mieli, tulee jokainen palveluksi. Jos jokaisella on palveluksia odottava mieli, ei kukaan todella saa sitä mitä odottaa. Terveen järjen jo tulisi sanella tämä seikka.

Copyright Markku Vuori
Kaikki oikeudet pidätetään